

испиратилъ ги и двама-та. Агарь, като вървяла прѣзъ пустынь-тъ, изгубила пѣтя. Вода не останѣло въ мѣхѣ, а Измаилъ изнемогавалъ отъ жажда. Агарь го оставила подъ сѣнка на едно дръво, отдалечила се отъ него, колко-то да дострѣишъ изъ лѣкъ, и сѣднѣла. „Азъ не можъ да медамъ умираше-то на сына ми,“ казала Агарь съ рыданіе. Измаилъ, въ мѣхъ отъ жажда, кричалъ и плакалъ. Ангелъ Господень ся явилъ Агари и рекълъ ѿ: „Не плачи, Агаре! Богъ услыша выкове-тъ на сына ти; встани, вземи го за рѣкъ и води съ себе. Отъ него има да излѣзе многочисленъ народъ.“ Въ тайж минутѣ Агарь видѣла кладенецъ съ водѣ живѣ, пристѣжила до него, напоила мѣха съ водѣ и напоила Измаила. Богъ го благословилъ: той порастнѣлъ, живѣялъ въ пустынь-тъ и станѣлъ искусенъ стрѣлецъ. Послѣ ся оженилъ за Египтянкѣ, добылъ дванадесять сынове и многочисленно потомство. Отъ Измаила произходятъ Аравитане-тъ, които спорядъ това ся наричатъ на-времени Измаилтине.

ГЛАВА XIV.

Авраамъ приноси въ жертвѣ Исаака.

Господь, за да испытѣ вѣрж-тъ на Авраама, веднажъ извикалъ къмъ него: „Аврааме! Аврааме!—“ Се азъ, Господи!“ отговорилъ Авраамъ.—„Вземи возлюбленнаго сына твоего Исаака;“ рекълъ Господь, „иди съ него на онажъ горѣ, кождо щѣ ти покажъ, и тамъ Ми го принеси жертвѣ все-сожженія.“

Рано, на зарань-тъ, встанѣлъ Авраамъ, приготвилъ дръва, натоварилъ ги на оселъ, взелъ со себе двама слугы, сына си Исаака и трѣгнѣлъ въ пѣтъ. На третій день стигнѣлъ на онова мѣсто, което му былъ показалъ Господь; то е было гора Моріагъ, на кождо послѣ Соломонъ созида храмъ истинному Богу. Тогава Авраамъ казалъ на слугы-тъ си: